

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
κι' Ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Δευτέρα Μῆν κι' εικοστή
κι' ἀτμόσφαιρα παντοῦ ζεστή.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑνενηντα σὺν ἑννίῳ,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἴστον ψεύτη τὸν ντουινᾶ

Ποῦντος ἐξήντα τέσσαρα και μ' ἑξακόσ' ἀκόμα,
πανούκλας φόβοι, καθαρσίς, καθάρσια και βρώμα.

Ἔνα θλιβερό τραγούδι γιὰ τὸν γέρο Κουμανούδη.

Ἐφυγε τὸ γεροντάκι, ποὺ καμάρι ζηλευτὸ
ἔρχαν γράμματα και μουσίκας μὲς ἰσὲ μαύρη συννεφιά,
ἔφυγε τὸ γεροντάκι, ποὺ τὸ βλέπαμε σκυρτὸ
νὰ πηγαίνει μοναχὸ του μὲ τὴν σκέφι συντροφιά.

Ἐφυγε τὸ γεροντάκι, ποὺ καμμιὰ φροντίδα κι' ἔνοια
ταπεινὴ και ἄντροπιασμένη
δὲν τοῦ ἄντροπιασε καθόλου τὴν κορφή τὴν ἀσημένια,
τὴν κορφή τὴν τιμημένη.

Μὲ σοφία δίχως ψέμμα και γραμμάτων ἀρετὴ
μὲ τῆς φτώχειας τῆς τὸν πλοῦτο μαυροπόρα περπατεῖ,
και βαστᾷ τὸ στέφανό του
και φιλεῖ τὸ λειψανὸ του,
και φωνάζει : « γονατίστε νεῖάτια τῆς σπουδῆς και γέρο
ἴστὸ σοφὸ μας γεροντάκι, και φιλήστε του τὸ χέρι ».

Ἐπιθεδὶς κατὰ νεκροῦ τοῦ Κορδονᾶ τοῦ φαλακροῦ.

Τί συντάξεις τσαμπουνάτε
χάριν κι' ἔνεκα τιμῆς ;
Μπεντουίνους μᾶς περνάτε ;
δὲν ἀξίζομε κι' ἡμεῖς ;

Ἐστὸν Τρικοῦπην, ξεφανίζου βρυκολακισμένοι φίλοι
ἔθνικὴν εὐγνωμοσύνην πὸς καθέναν μας ὀφείλει,
και δὲν βρίσκειται κανένας μὲ γενναίον χαρακτήρα
και θανόντα νὰ καταξή τὸν μεγάλον ολιετήρα.

Ἐστὸν Τρικοῦπην τὰ στεφάνια, ἴστον Τρικοῦπην αἱ τιμαί,
ποὺ γιὰ χρόνους ἐκυβέρνηα και δὲν ἄφνει κι' ἡμῖ
μὲ τὸ δόλιο τὸ Κορδόνι νὰ δοξάσω τὴν πατρίδα
κι' ἰγνίονταν γιὰ Κουβέρνο τὸ ματάκι μου γαρίδα.

Ἐστὸν Τρικοῦπην, ἴστον Τρικοῦπην, ὅπου και νεκρὸς ἴστο
εἶναι Πρόεδρος ἀκόμα, [χῶμα
και μὲ κάνει νὰ πλανῶμαι ἴσ' ἄς Μονᾶς και τ' Ἀγρονόρος
και νὰ λέγω σὺν τοῦ Σούτου κουρασμένος Ὀδοιπόρος :

Βλέπει τὴν κλωστή κι' αὐτὸ
τὸ σπαγέτο μακαρόνι ;
τέταγο μούττανε γραφτὸ
νὰ γενῆ και τὸ Κορδόνι.

Πᾶν ἡ δοξίς τῆς Κορδόνιας και τῆς Κορδοκαλούμπας,
και κανένας δὲν τὴν ψάλλει, μήτε καν ὁ Κορδοροῦμπας,
μήτε βάζα δὲν μοῦ δίνει σὺν και πρὶν ὁ Βασιλιάς,
και τὸ φύσημά μου πέρνω
σὺν κυττάλω ἴστο Κουβέρνο
σκελετοῦς και βρυκολακοῦς μὲ κλωνάρια τῆς ἑλθᾶς.

Τί Τρικοῦπης κι' ἄρες μάρες
και τοῦ Κόντη σαχλαμάρες ;
ὅπως κι' ἄλλοτε σᾶς εἶπα
σὺν δὲν εἶσαι Κορδονάρα
κάνεις ἴστο νερὸ μὲ τρῦπα
και πατεῖς ἴστην ἀγκινάρα.

Ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης μόνος ἀξίος ἐγὼ,
ποὺ τὸ γένος ἄψε σῦσας ἴστος πολέμους ὀδηγῶ,
κι' ἔντοσοῦτε τὸ σπαθὶ του μὲνι πάντοτε κορτίσαι....
ἀνδριάς ἴστον ζῶντα μόνον και ἴστον πεθαμένο πρίτσι.